Kuuromykkäin Lehti.

N:o 12. Joulukuu 1904. 9:s vuos.

Tilaushinta: 1 mk. 50 p. vuodelta.

Toimittajat: *I. Savolainen.* *K. Reponen.*

Kiitos.

Mä kiitän, Jeesus, sinua,
Kun itses tänne annoit,
Et suonut munkaan hukkua,
Kun mailman synnit kannoit.

Sä tulit taivaan kunniasta,
Toit lahjan suuren meille,
Kun päästit kuolon pelvosta,
Ja johdit taivaan teille.

Me taaskin joulujuhlana
O, Jeesus, riemuitsemme.
Suu meidän oikein iloita —
Oi, tule vieraaksemme!

Sä joulu-ilon suuren tuot,
Jos sydämmeen saat tulla;
Sä synnit anteeks' meille suot:
Se voima ompi sulla.

Nyt kiitos, Vapahtajamme —
Kun loistaa joulukuusi —
Oi, viivy, viivy luonamme,
Luo meihin sydän uusi!

Lydia Wikman.

Ihmisille hyvä tahto!

»Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, maassa rauha ja *ihmisille hyvä tahto!*» Miten suloinen joulutervehdys taivaasta maan asukkaille! Niin paljon hyvää toivottivat taivaan onnelliset asujamet meille maan lapsille. Kun taas joulu, rauhan kallis juhla tulee koteihimme ja kouluihimme, niin näemme jälleen tuon enkelien taivaallisen tervehdyksen silmiemme edessä. Oi, jos se kaikuisi sydämmissämmekin, jos se saisi vaikuttaa meissä sitä, mitä enkelit tarkoittivat! „*Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa!*“ Niin harvoin, niin vähän muistamme antaa Jumalalle kunniaa, vaikka Hän joka päivä antaa meille niin paljon hyvää — vieläpä on antanut rakkaan, ainokaisen Poikansakin ristin kuolemaan meidän hyväksemme. „*Rauha maassa!*“ Niin kuului enkelien toinen toivomus. Mutta me tiedämme, että vielä on maailmassa sodat ja veriset vaatteet ja tuhannet ih-

mis-sydämmet odottavat rukoillen, että enkelien kallis toivomus täyttyisi. Rukoilkaamme mekin, että Jumala antaisi ikuisen rauhan päivän pian koittaa!

»Ihmisille *hyvä tahto!*» Jospa tuo enkeleitten toivomus saisi toteutua jokaisessa ihmisessä, niin olisikin »rauha maassa». Tutkikaamme sydämiämme! Onko *sinulla* hyvä tahto? *Tahdotko* olla nöyrä, siveä, ahkera ja tottelevainen? *Tahdotko* unhoittaa, jos sinulle on tehty vääryyttä? *Tahdotko* antaa anteeksi, jos sinua vastaan on rikottu? *Tahdotko* rakastaa vihamiehiäsi ja kadehtijoitasi? *Tahdotko,* mitä *Jumala tahtoo?* Jospa meillä olisi tämä pyrkimys, niin saisimme pian nähdä, kuinka paljon siunausta koituisi siitä, että ihmisillä olisi *hyvä tahto.*

Rukoile, rakas lapsi, tänä joulujuhlana, että Jumala saisi sinussa vaikuttaa *hyvää tahtoa!* Silloin tulet itse onnelliseksi ja voit saattaa muitakin onnellisiksi.

Lydia Wikman.

Käynti isäni luona.

Heinäkuun 2:n päivän aamuna jo heti auringon noustua olimme siskoni ja minä, jalkeilla valmistautuaksemme matkalle isämme luo. Keitettiin aamukahvi, laitettiin kaikki kuntoon; matkalle viemisetkin laitettiin. Kello vähä vaille 9 olimme valmiit menemään asemalle. Sinne tultuamme odotimme serkkuamme joka tuli mukaamme vaimonsa ja kahden lapsensa kanssa. Heidän tultua mentiin yhdessä junaan. Asemakellon kolme kertaa soitua lähti juna kulkemaan. Se lähti kello 6,45 min. Sisko ja minä matkustimme nyt ensikerran junalla Joensuuhun. Ennen olimme matkustaneet laivalla. Junan kulkiessa eteenpäin tätä itä-Suomen rautatietä, näen maan olevan toisenlaisen kuin länsi-Suomessa. Täällä näkyy paikoin kiviperäistä maata, soita, rämeitä ja tiheää metsää. Näkyipä vielä eteenpäin mennessä kauniita järviä, lahtia ja saaria. Nämä muistuttavat minulle «Maamme»-laulua, jossa sanotaan että tämä maa on tuhatjärvinen. Kaikki nämä viljamaat joitten sivu kuljemme ovat isäimme raatamia. Sortavalaan tultuamme nousi serkkuni junasta ja meni Sortavalaan vanhempainsa luo. Hänen vaimonsa lapsineen jäi meidän kanssamme matkustamaan Joensuuhun. Saavuttiin sinne illalla kello 6,45 min. Kysyimme ajureilta voisivatko he viedä meitä Sotkumaan ja serkkuani lapsineen Kontiolahdelle. Saatiin ajuri. Serkkuni meni veljensä luo Kontiolahdelle. Sinne tuli

hänen isänsä Polvijärveltä. Me menimme ensin ajurin kotiin, sillä hän otti toiset kärryt jotka olivat kaksipyöräiset. Ajurin luona me joimme teetä. Sitten lähdimme pitkää matkaa taivaltamaan. Ensin maantie oli mutkikas ja huonossa kunnossa vesisateen tähden. Mutta sitten kauemmaksi ajettua tuli kuiva ja kauaksi vievä suora maantie näkyviin. Se näytti kaukaa vievän korkealle mäelle. Me ajattelimme ett'ei hevonen jaksaisi vetää meitä noin korkeaa mäkeä ylös. Siskoni sanoi että pitäsi nousta kärrystä kävelemään. Mutta kun tulimme lähemmäksi mäkeä, oli se hyvin matala mäki. Tästä lähtien tuli taas pitkä, mutkikas tie. Virstapatsaat näkyivät maantien vieressä yhä eteenpäin mennessä. Sitten taas tuli näkyviin pitkä ja mäkinen tie. Hevonen juoksi rivakasti mäkiä alas, juoksi joutuisasti pitkiä matkoja. Tiheää lehti- ja mäntymetsää kasvoi maantien varsilla. Näkyipä täällä suuria soitakin, rämeitä ja kanervia kasvavia kankaita. Näkyi järviäkin, metsäisiä ylänteitä ja syviä laaksoja. Ajaessamme metsän laitaa maantietä myöten, näkyi täällä aukea paikka, josta ilta-aurinko loi kasvoillemme viimeisiä säteitään. Ilma oli ihana ja lämmin. Hyvä tuoksu pisti nenäämme viheriäisessä luonnossa. Vihdoin pitkän matkan päästä tulimme Sotkuman kylään. Maantien vieressä näkyi talo ja talon asukkaita tulevan saunasta. He juoksivat maantien poikki nähdessään meidän kovasti ajavan mäkeä alas. Talon portille tultuamme kysäsi siskoni: »Missä asuu Valjus». «Valjusko» kysyivät he hämmästyneinä. »Niin Valjus» vastasi siskoni. Sitten he neuvoviat tietä, ojen-

taen kättänsä, kun eivät osanneet, eivätkä muistaneet oikein puhua hämmästyksestä ja sanoivat: »Menkää vaan eteenpäin. Hän asuu vielä pitkän matkan päässä». Jatkoimme matkaa ja tulimme tienhaaraan. Ajoimme vasempaa tietä ja tulimme kestikievarin pihaan. Täälläkin saunaan meneviltä naisilta kysyimme isämme asuntoa, syystä ett'emme koskaan olleet käyneet tällä paikkakunnalla. Isämme oli muuttanut tänne entiseltä kotipaikaltaan. Hekin hämmästyivät kysymyksestä, kun arvasivat meidän olevan kaukaisia vieraita ja neuvoivat tietä. Sanoivat kotimme olevan vähän matkan päässä. Ajoimme metsän läpi vievää maantietä ja tulimme aukealle paikalle. Täällä näkyi paljo taloja, suuria viljapeltoja ja niittyjä. Niityn toisella puolella näkyi järvi. Vielä kerran kysyimme yhdestä mökistä isämme asuntoa. Mies sanoi että se tuolla näkyy. Nyt ajaa hurautimme mäkeä alas tuota maalaamatonta taloa kohti, jonka akkunapielet olivat valkoisiksi maalatut. Tämän talon pihaan tultua kysyimme aidan vieressä seisovalta pieneltä tytöltä: «Asuuko Valjus täällä». »Asuu, asuu täällä, isä on turvassa!» vastasi pieni tyttö. Mutta kun siskoni luuli ett'ei tyttö ymmärtänyt mitä hän kysyi, niin hän kysyi uudestaan: »Tunnetko sinä Aatami Valjuksen». Tyttö vastasi: »Valjus on minun isäni». Siitä me arvasimme että hän on meidän sisarpuolemme, jota emme koskaan olleet nähneet. Tyttökin arvasi keitä me olimme. Hän ojensi kätensä, taputteli niitä, hyppi ja nauraen huusi: »Täti tuli, sisko tuli!» Tuvassa olijat kun olivat kuulleet pihalta kärryn jyrinää, niin eräs nainen tuli

katsomaan ulos porstuvan ovelta. Hän juoksi sitten tupaan sanomaan miehelleen, joka oli jo käynyt levolle että tytöt tulivat. Mutta mies ei uskonut vaan sanoi: »Älä minua suotta säikyttele, ei se ole totta!» Vaimo vastasi: »Enhän minä ole milloinkaan valhetellut». Nyt hän nousi. Vaimo tämän sanottuaan juoksi pihalle meitä tervehtimään. Hän sanoi, että hän on meidän äitipuolemme. En tuntenut häntä, mutta siskoni sanoi että hän on meidän äitipuolemme ja hänen rippikoulutoverinsa. Isämme tuli pihalle. Hän hymyili surunvoittoisesti. Ilon kyyneleet vierivät ryppyisille poskillensa. Hän tuli nostamaan minua kärrystä. Sitten me tervehdimme isäämme ja äitipuoltamme. Pieni siskomme seisoi ja odotti vuoroansa. Sitten hänkin tuli pienet kätöset ojennettuina eteeni tervehtimään ja sanoi että hän on minun siskoni. Hän ei tietänyt että minä en kuule, sillä hän on liian nuori ymmärtämään sitä, kun on vasta 4 vuoden vanha. Kaikki tuvassa olijat tulivat rappusille meitä katsomaan. Sitten me menimme isoon maalaistupaan, jonka katto ja seinät olivat mustuneet. Laattia oli valkoiseksi pesty. Äitipuoli rupesi iloisella mielellä kahvia keittämään ja ruokaa laittamaan. Kun hän toi pöydälle kahvi-astiat, niin sain nähdä tuttuja esineitä lapsuuteni kodista nimittäin lasisen sokeriastian, kermakannun ja kahvipannun, jotka minun tietääkseni ovat jo yli 30 vuoden vanhoja. Pieni siskoni halasi minua aina kaulasta ja veti minut laattialla olevalle vuoteelle nukkumaan, ikäänkuin ei tahtoisi koskaan erota minusta. Seuraava päivä oli sunnuntai. (Jatk.)

Siirtolaiset.

III.

Pitkän ja vaikean matkan perästä näkivät he vihdoin Ameriikan rannan edessään. He olivat hyvin iloiset ja monen sadan pienemmän laivan välistä laski heidän laivansa laivarantaan. Vähän ajan perästä seisoivat siirtolaiset Ameriikan rannalla. He olivat saapuneet suureen New-Yorkin kaupunkiin. Siellä näkivät he pitkälettisiä kiinalaisia, kirjavapukuisia ameriikalaisia, mustaihoisia ihmisiä ja europpalaisia. Jaakkola etsi perheelleen helpon ravintolan, jossa he voisivat levätä matkan vaivoista. Yksinkertaisesta illallisesta täytyi hänen maksaa paljon rahaa. Kaikki oli hyvin kallista. Toisena päivänä lähtivät he matkalle sisämaahan. Yhden päivän matkustivat he junalla ja sitten kaksi päivää rattailla. Vihdoin saapuivat he väsyneinä erääsen pieneen Pohjois-Ameriikan kaupunkiin, jossa Jaakkola osti 13 hehtaaria maata 1200 markalla. Maa, jonka hän oli ostanut, oli kymmenen tunnin matkan päässä kaupungista. Se oli suuri metsä, jossa kasvoi suuria puita ja isoja pensaita. Hänen maansa lähellä asui eräs toinen suomalainen perhe. Heidän luonaan saivat he asua kunnes Jaakkola oli rakentanut oman asunnon. Ensimmäinen ilta kului vapaasti, kerrottiin ja puhuttiin Suomenmaasta. Yöllä säikähtyivät he kovin kuullessaan suden ulvovan.

Seuraavana aamuna varhain alkoi Jaakkola poikinensa raivata metsää. Ahkerasti he tekivät työtä ja saatuaan vähän metsää hakatuksi ja raivatuksi, kylvivät he siihen maissia, vehnää ja tupakkaa. Niin jatkoivat he ahkerasti työtänsä ja pelto alkoi vihannoita. Väsyneinä tulivat he illalla kotiinsa. Myrkyllisiä käärmeitä ja petoeläimiä täytyi heidän alinomaa varoa. Väliin oli ilma kuuma, väliin puhalsi kylmä pohjatuuli. Joka päivä täytyi heidän tehdä työtä ahkerasti. Ainoastaan sunnuntaina levättiin. Kotonansa Suomessa oli Jaakkola vaimoineen ollut joka sunnuntai kirkossa. Täällä ei löytynyt kirkkoa ja kouluun oli niin pitkä matka ettei Jaakkola voinut lähettää lapsiaan sinne. Jaakkolan täytyi siis itse ruveta opettamaan lapsiansa. Vähitellen tuli muitakin tarpeita. Kaikki vaatteet ja taloustarpeet piti ostaa kaupungista, jonne oli hyvin pitkä matka, ja kaikki oli siellä hyvin kallista.

IV.

Elonkurjuuaika läheni: Silloin täytyi Jaakkolan sukkelaan rakentaa riihi itselleen. Se oli vaikea ja raskas työ. Jyviä oli tullut paljon, mutta oli kovin vaikeaa varjella niitä linnuilta ja apinoilta, joita joukottain oli näillä seuduilla. Elonkorjuun jälkeen alkoi Jaakkola rakentaa asuntoa itselleen. Jaakkola otti avuksi itselleen kaksi indiaania. He tekivät ahkerasti työtä, ja talo valmistui vähitellen. Talvella täytyi heidän raivata metsää saadakseen polttopuita itselleen. Se oli raskasta työtä. He alkoivat valittaa. Eräänä iltana, kun he istuivat tuvassaan, sanoivat he: »Suomessa oli meillä paljon parempi. Siellä saimme

käydä kirkossa, siellä saimme lukea sanomalehtiä ja lapset saivat käydä koulussa!» Jaakkolan vaimo sanoi: »meidän täytyy hankkia itsellemme lehmä ja kanoja, sillä täällä on niin vaikea saada maitoa ja munia, kun naapuriin on niin pitkä matka, ja tiellä ja metsissä on paljon vaarallisia petoeläimiä». Kerran tultuaan naapurista toivat lapset mukanaan Suomesta saapuneen sanomalehden. Iloisena luki Jaakkola sen ja muisteli kaipauksella isänmaatansa.

Joulujahla lähestyi. Jouluna ei heillä ollut kynttelia kuusessa, ei makeisia eikä omenia. Se oli surullinen joulu.

Keväällä sairastui Jaakkolan vaimo kovin. Lääkäri asui kahden päivän matkan päässä. Sairaan vaimonsa tähden täytyi Jaakkolan lähteä lääkärin luo. Hänen luo tultuaan sai Jaakkola kuulla että lääkäri ei ollut kotona ja että hän tulisi kotiin vasta seuraavana päivänä. Jaakkola sai lääkkeitä sairaalle vaimolleen, joka vähitellen parani vaikeasta taudistaan.

V.

Huhtikuussa oli karjamarkkinat kolmen päivän matkan päässä olevassa kaupungissa. Sieltä aikoi Jaakkola ostaa pari lehmää ja kanoja. Poikinensa lähti hän matkalle, ja lähti taas heti kotiin päin kaupat tehtyään. Tultuan lähelle Jaakkolan kotia, eivät he nähneetkään taloa, vaan talon rauniot. Jaakkolan vaimo ja lapset olivat hävinneet. Jaakkola tuli hyvin surulliseksi. Hän katui että oli muuttanut pois Suomesta. Indiaanit olivat polttaneet ja ryöstäneet

Jaakkolan talon. Hänen vaimonsa ja lapsensa olivat paenneet. Se oli suuri vahinko ja onnettomuus. Monen päivän perästä löysi Jaakkola vaimonsa ja lapsensa metsässä, jonne he olivat paenneet. Silloin päätti Jaakkola palata takaisin Suomeen. Hän sanoi: »työlläni voin minä Suomessa rehellisesti elättää perheeni. Ameriikassa en tahdo enää asua. Me lähdemme takaisin Suomeen. Siellä on kirkkoja ja kouluja. Siellä on kauppiaita ja lääkäriä lähellä.» Jaakkolan vaimo tuli hyvin iloiseksi. Jaakkola myi maansa ja matkusti New-Yorkin kaupunkiin. Sieltä matkustivat he taas isolla laivalla Hamburgin kaupunkiin ja sitten Suomeen. He olivat onnelliset kun taas olivat omassa maassansa. Jaakkola rupesi taas tekemään puusepän työtä ja oli ahkera ja säästäväinen. Ameriikkaan ei hän enää milloinkaan tahtonut lähteä. Hän oli tyytyväinen omaan synnyinmaahansa.

Rauhallista Joulua

toivottaa Kuuromykkäin lehti kaikille lukijoillensa.

Kirjeenvaihtoa. *I. H.* Turussa, *J Nummelin* Laitialassa ja *Sandra Sund* Eurajoella: kirjeenne koetamme sovittaa ensi lehteen.

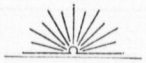

Tilausilmoitus.

KUUROMYKKÄIN LEHTI

ilmestyy ensi vuonna samanlaisena kuin tähän asti ja maksaa vuosikerta postikonttoreista ja toimitukselta tilatessa 1 markka 50 penniä; asiamiehiltä tilatessa 1 mrk. 25 p. Kuuromykkäin lehteä saa tilata **Turussa** pastori A. E. Nordmanilta, **Kuopiossa** neiti N. Helsingius'elta, **Jyväskylässä** pastorska H. Luomalta, **Oulussa** neiti E. Serenius'elta, Antti Jokelaiselta, **Helsingissä** E. S. Karlsbergilta, **Tampereella** K. Attilalta, **Forsassa** Bernh. Nybergiltä, **Porissa** Frans Söderringiltä, **Waasassa** Nikolai Söyringiltä, **Wiipurissa** Hj. Lovénilta, **Porvoossa** neiti L. Aschanilta, **Raumalla** neiti M. Sundvallilta.

Sisältö: Kiitos, runo, kirj. Lydia Wikman. — Ihmisille hyvä tahto! kirj. Lydia Wikman. — Käynti isäni luona. — Siirtolaiset (jatkoa). — Rauhallista joulua. — Tilausilmoitus. — Sisällysluettelo v. 1904.

O. B. Blomfelt'in kirjapaino Mikkeli, 1904.